

Η αντοχή στο μαρτύριο είναι καρπός της θ. χάρης: Άγ. Νικηφόρος

[/ Πεμπτουσία](#)

Έζησε και έλαμψε τον 3^ο αιώνα στην Αντιόχεια τη μεγάλη, της Συρίας. Είχε φιλία μ' έναν ιερέα. Τον Σαπρίκιο. Τόσο μεγάλη φιλία, που κατέστη παροιμιώδης. Αλλά υπάρχει κι ο σατανάς. Και μπήκε ανάμεσά τους το κακό και τους έφερε τέτοια έχθρα, που δεν ήθελε αρχικά ο ένας να δει τον άλλον. Ο Νικηφόρος, όμως, ήταν καλόψυχος και καλοπροαίρετος. Δεν κράταγε πολύ την κακία. Είχε εύκολο το χείλος αλλ' όχι κακή την καρδιά. Μαλάκωσε, λοιπόν, ο Νικηφόρος, η ψυχούλα αυτή, και έβανε ανθρώπους, να τα φτιάξουν με τον ιερέα Σαπρίκιο. Εκείνος, όμως, δεν δεχότανε. Και λειτουργούσε με την μνησικακία. Που δεν είναι καλό αυτό, λέει το ευαγγέλιο.

Ηγέρθη διωγμός, λοιπόν, είμαστε στη ρωμαϊκή, ακόμη, εποχή, της αυτοκρατορίας, συνέλαβαν και τον Σαπρίκιο και ομολόγησε την πίστη στον Χριστό, και έφθασε μέχρι το μαρτυρικό τέλος. Λίγο πριν. Έτρεξε ο Νικηφόρος ο καημένος, έπεσε στα πόδια του, τον παρακάλεσε, τον παρακαλούσε με δάκρυα, να τον συγχωρήσει. «Εγώ», λέει, «έφταιξα, σε προκάλεσα, σε εξόργισα, αλλά συγχώρεσέ με, πατέρα μου. Ξέφυγα κι εγώ. Με ξεγέλασε ο σατανάς. Άνθρωπος είμαι κι εγώ». Δεν έβανε τίποτα στον άλλο. Τά 'βαλε όλα επάνω του. Ξέρετε τί καλό είν' αυτό; Πάρα πολύ καλό. Φέρνει την χάρη του Χριστού η ταπείνωση αυτή κι η αυτομεμψία. Εκείνος τίποτε.

Έβλεπε, λοιπόν, ο Νικηφόρος, ήταν αγαθή ψυχούλα, άγγελο Κυρίου να φέρνει το στεφάνι στο κεφάλι του Σαπρικίου. Αλλά, επειδή δεν έδινε συγγνώμη, δεν το έβαζε στο κεφάλι. Και σε μια στιγμή, όταν ο δήμιος θέλησε να τον φονεύσει για την πίστη του Χριστού, τί είπε ό Σαπρίκιος; «Γιατί», λέει, «με βασανίζετε; Τί έκαμα;» «Σε βασανίζουμε», του λέει, ο δήμιος, «να θυσιάσεις στα είδωλα.» «Ευχαρίστως», λέει. Τον άφησε η χάρη του Θεού, γιατί δεν συγχωρούσε. Προσέξτε το. Προσέξτε το. Δεν συγχωρούσε! Άμα δεν αγαπάμε και δεν συγχωράμε, δεν

είμαστε χριστιανοί. Ούτε το μαρτύριο μάς σώζει. Κι αν κάψομε το σώμα μας και το παραδώσομε στην πυρά, που έλεγε ο απόστολος Παύλος στην Επιστολή «Προς Κορινθίους», που είναι ο Ύμνος της αγάπης, δεν σωζόμεθα, εάν δεν έχουμε αγάπη.

Και τρέχει ο Νικηφόρος, καθώς είδε τον φίλο του να αρνείται τον Χριστό, και μπαίνει στη θέση του. Και λέει: «Είμαι χριστιανός κι εγώ. Είμαι και φίλος του Σαπρικού. Και τον αγαπάω. Είμαι του Χριστού.» Οι άλλοι τα χάσανε. Σου λέει: «Τί, τρελός είν' αυτός; Ήλθε να πάρει τη θέση του; Ο άλλος γλίτωσε τη ζωή του, θυσιάζει στα είδωλα, θα ζήσει.» —Και πώς θα ζούσε;— Εκείνος, όμως, ομολόγησε και ο δήμιος του απέκοψε την κεφαλή. Και πήρε τη θέση του φίλου του. Κλαίγοντας, όμως, για την απώλεια του φίλου του. Και ποιός ξέρει μετά ο Σαπρίκιος πώς αισθάνθηκε, βλέποντας τον φίλο του, τον πρώην φίλο του, που δεν συγχωρούσε, να του παίρνει τη θέση; Μυστήρια πράγματα!

Γι' αυτό ας συγχωρούμε από καρδιάς, που λέει το ευαγγέλιο. Ό,τι κι ας μας κάνουν. Ή ό,τι κι αν κάνομε κι εμείς, δεν θέλομε να μάς συγχωρήσουν; Ε, να συγχωρούμε κι εμείς. Κι άμα συγχωρούμε, έχει χώρο ο Θεός κοντά Του και για μας. Είμαστε στο συν. Μαζί με τον Χριστό και με τους αδελφούς, άμα συγχωρούμε. Ενώ, άμα μισούμε, γινόμαστε μισοί. Χωριζόμαστε στα δύο. Αυτό σημαίνει μίσος. Κι άμα χωριστεί κανείς στα δύο, είναι μισερός. Και δεν είναι ούτε αγαθός ούτε του Θεού. Είναι του κακού. Του μισόκαλου.

(Αρχιμ. Ανανίας Κουστένης, Χειμερινό Συναξάρι, τ. Β΄, σ.89-92)